

Sygnatura akt VI Ka 1086/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **14 lutego 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepusa (spr.)

Sędziowie SSO Bożena Żywioł

SSR del. Marcin Schoenborn

Protokolant Barbara Szkabarnicka

przy udziale Krystyny Marchewki Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2014 r.

sprawy **K. B.** ur. (...) w B.

syna S. i B.

oskarżonego z art. 157§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 14 maja 2013 r. sygnatura akt II K 245/12

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. C. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

VI Ka 1086/13

UZASADNIENIE

Apelację od wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który zrzucił orzeczeniu:

- 1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności:
 - art. 5 § 2 kpk, poprzez uwzględnienie jedynie okoliczności niekorzystnych dla oskarżonego i całkowite pominięcie okoliczności przemawiających na jego korzyść;

- art. 7 kpk, poprzez dokonanie oceny przeprowadzonych dowodów w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego;

- art. 410 kpk, poprzez wydanie wyroku z pominięciem istotnych okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, a przede wszystkim, poprzez częściowe pominięcie zeznań świadka K. L. złożonych na rozprawie w dniu 14.05.2013 r;

- art. 424 kpk, poprzez sporządzenie uzasadnienia, nie spełniającego wymogów określonych w tym przepisie, a przez to niepozwalającego na kontrolę instancyjną orzeczenia;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, będący konsekwencją naruszenia przepisów prawa procesowego i mający wpływ na jego treść, a polegający na bezpodstawnym uznaniu, że oskarżony w dniu 2.01.2012 r. w Z., poprzez kopanie po całym ciele spowodował u pokrzywdzonego K. L. obrażenia w postaci stłuczenia klatki piersiowej oraz złamania żeber VI i VII po stronie prawej podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego nie daje podstaw do takich ustaleń i przypisania oskarżonemu winy.

W oparciu o podniesione zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuczonego mu czynu alternatywnie wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, nadto wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów postępowania przed sądem drugiej instancji z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Apelacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym. Wbrew jej wywodom sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o wszystkie przeprowadzone dowody, ocenione zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, z uwzględnieniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a stanowisko w przedmiocie winy oskarżonego, należycie uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, wskazując jakie fakty uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Przeprowadzona przez sąd rejonowy ocena dowodów była rzetelna i wszechstronna, dlatego też sąd odwoławczy ją podziela. Wbrew wywodom autora apelacji pokrzywdzony nie podał kilku wersji zdarzenia, które różniłyby się istotnymi szczegółami – twierdzenia apelacji w tej kwestii są gołosłowne, wystarczy porównać zeznania pokrzywdzonego z postępowaniem przygotowawczym i z rozprawy. Zeznania z rozprawy nie stoją w sprzeczności z zeznaniami ze śledztwa, są jedynie ich uzupełnieniem. Z faktu, iż na rozprawie pokrzywdzony zeznał, że upadł również na ulicy, po opuszczeniu mieszkania oskarżonego, nie sposób wywodzić aby pokrzywdzony kłamał zeznając, iż upadł także w mieszkaniu po ciosach oskarżonego. Słusznie sąd pierwszej instancji dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego, uznając je za konsekwentne i logiczne, korespondujące z innymi dowodami, a zwłaszcza z treścią opinii sądowo-lekarskiej. Prawidłowo ocenił sąd rejonowy również zeznania świadków A. K. i W. M., a przeprowadzona ocena nie jest wybiórcza – jak twierdzi obrońca – lecz wszechstronna i kompleksowa, sąd odwoławczy ją w pełni podziela. Reasumując, stwierdzić należało, iż sprawstwo i wina oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu, jak i jego kwalifikacja prawna z art. 157 § 1 kk, nie budziły jakichkolwiek wątpliwości. Stąd też zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk należało uznać za całkowicie bezpodstawny. Kara 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu za to przestępstwo jest karą adekwatną tak do stopnia zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego, uwzględnia rozmiar obrażeń jakich doznał pokrzywdzony, sposób działania oskarżonego, a także uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, w tym za umyślne przestępstwo przeciwko zdrowiu.

Nie znajdując zatem podstaw do wzruszenia zaskarżonego wyroku, uznając apelację za oczywiście bezzasadną, orzeczono jak na wstępie. Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Rozstrzygnięcie o zwolnieniu oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych uzasadnione jest jego trudną sytuacją majątkową i ma swoje oparcie w art. 624 § 1 kpk.